

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἀπριλίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 15

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια).

ΝΕΦΟΣ ΚΟΝΙΟΡΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Τὸ μυστήριον διευκρινίσθη μετ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὰς σχισμάδας τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου νέφους.

Αἱ ἀπειροπληθεῖς χελῶναι ἐπροχώρουν συνεσιγμέναι εἰς μάζαν συμπαγῆ, καὶ ἀποτελεῖσαι ὡς ἓνα ἀπέραντον ρολιδωτὸν τάπητα, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτεν ἑκαστὴν πολλῶν τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κινητοῦ τούτου τάπητος ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ περὶ τὰ ἑκατὸν ζῶα, τὰ ὅποια εἶχον ζητήσῃ ἐπ' αὐτοῦ καταφύγιον, διὰ νὰ μὴ συνθλιβοῦν. Ἦσαν πίθηκοι καὶ ἄλλα ζῶα τῶν βενεζουελικῶν πεδιάδων, πάνθηρες, ἀγριόγατοι, ὠῶες καὶ τίγρεις, — ὅχι ὀλιγώτερον ἐπίφοβοι ἐπὶ τῶν χελωνῶν, παρὰ ἂν ἔτρεχον ἐλευθέρως εἰς τὸ δάσος ἢ εἰς τὴν πεδιάδα.

Κατὰ τῆς ἀγέλης ταύτης τῶν θηρίων ἡμύνοντο δύο ἄνδρες, πυροβολοῦντες διὰ τυφεκίων καὶ πολυκρότων.

Ἦδη μερικὰ πτώματα κατέκειντο ἐπὶ τῆς ράχους τῶν ὀσπρακοδέρμων, τῶν ὁποίων ἡ κυματοειδὴς κίνησις μόνον τοὺς ἀνθρώπους ἐδυσκόλευεν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ στηρίζουν τοὺς πόδας των, ἐνῶ τὰ τετράποδα καὶ οἱ πίθηκοι περιεπάτουσαν ἐπὶ τῶν χελωνῶν ἀνενοχλήτως.

Ποῖοι ἦσαν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες;... Οὔτε ὁ κ. Μαρσάλ οὔτε ὁ Ἐπαρχος κατῴρωσαν νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν, ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως. Ἐφαίνετο ὅμως ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν των, ὅτι δὲν ἦσαν Ἰνδοί. Μήπως λοιπὸν ἐπρόκειτο περὶ τῶν δύο ἐκείνων Γάλλων, τῶν ὁποίων εἰς μάτην ἀνέμενον τὴν ἐπιστροφὴν;...

Ἀρὰ γε ὁ Παῦλος Κερμῶρ θὰ εἶχε τὴν χαρὰν νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ συμπατριώ-
τας του;

Ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐσταμάτησεν. Ἦτο φρόνιμον νὰ προχωρήσουν περισσότερον; Ὁχι βέβαια. Θάνατοι εἰσέτιζοντο ἀπὸ τὰς πρώτας τάξεις τῶν χελωνῶν, θὰ ἤναγκαζόντο μετ' ὀλίγον νὰ ὀπισθοχωρήσουν, καὶ δὲν θὰ κατῴρωσαν νὰ φθάσουν τοὺς δύο ἄνδρας, περικυκλωμένους πανταχόθεν ἀπὸ τὴν ἀγέλην τῶν θηρίων.

Ἐν τούτοις ὁ Παῦλος ἐπέμενε νὰ

σπεύσουν πρὸς βοήθειάν των, μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ἦσαν ὁ ἐξερευνητὴς καὶ ὁ φυσιοδίφης.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ κ. Μαρσάλ, καὶ ἀνωφελές... Θὰ ἐξετιθέμεθα εἰς κίνδυνον, χωρὶς νὰ εἰσπορέσωμεν νὰ τοὺς βοηθήσωμεν... Καλλίτερα εἶνε νὰ ἀφίσωμεν τὰς χελώνας νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ποταμοῦ... Ἐκεῖ πλέον θὰ διασκορπισθοῦν μόναι των.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἐπαρχος, ἀλλὰ μᾶς ἀπειλεῖ μέγας κίνδυνος.

— Δηλαδή;

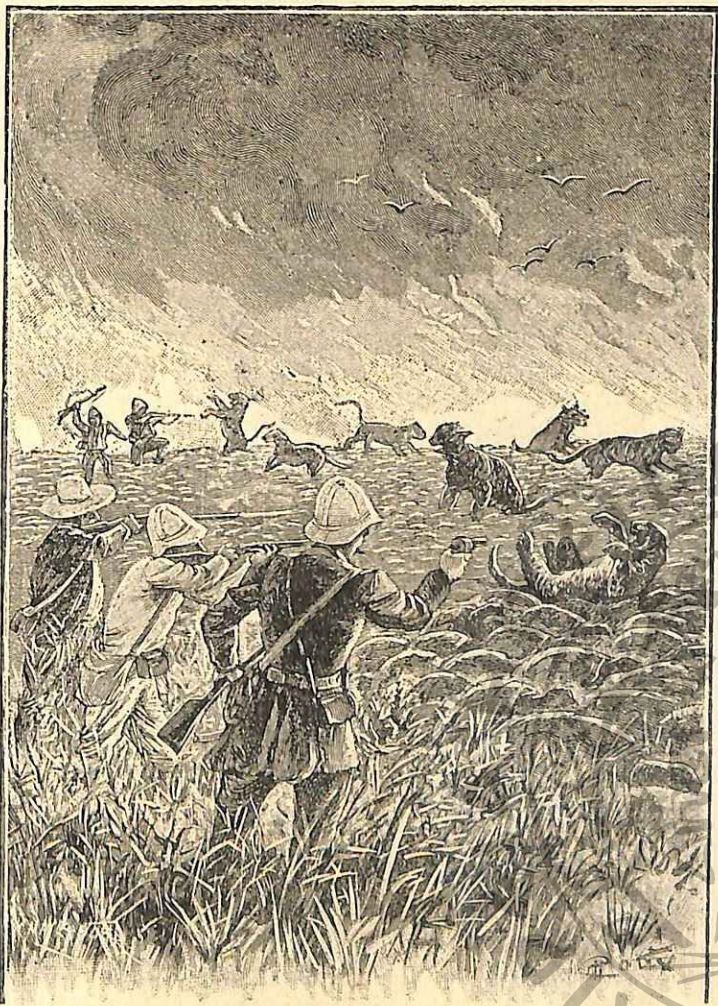
— Ἄν αἱ μυριάδες τῶν χελωνῶν συναντήσουν εἰς τὸν δρόμον των τὴν Οὐρβάναν, ἂν δὲν ἀλλάξουν διεύθυνσιν ὅταν θὰ πλησιάζουν εἰς τὸν ποταμόν... πάει τὸ χωριό!

Δυστυχῶς, τίποτε δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν καταστροφὴν. Ἀμα θὰ ἔκαμπε τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, τὸ βραδύ ἀλλ' ἀκαταγώνιστον ἐκεῖνο ρεῦμα θὰ ἐχώρει πρὸς τὴν Οὐρβάναν, ἐκ τῆς ὁποίας μόνον διακόσια μέτρα τὸ ἐχώριζον τότε. Καὶ τὰ πάντα θάνατρεποντο, θὰ συνετρίβοντο, θὰ κατεστρέφοντο ἐντὸς τοῦ χωρίου. Δὲν θὰ ἔμεγεν ὁρθία οὔτε μία καλύβη, οὔτε ἓν δένδρον, οὔτε ἓνας θάμνος, ἐκεῖ ὅθεν θὰ διήρχετο ἡ χελωνοπλημῦρα.

— Φωτιά!... φωτιά!... ἀνέκραξεν ὁ κ. Μαρσάλ.

Τῶνόντι, τὸ πῦρ θὰ ἦτο ὁ μόνος φραγμὸς, τὸν ὁποῖον ἠδύναντο νάντιτάξουν κατὰ τῆς εἰσβολῆς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, ἐνόησαντες ποῖον φοβερὸν κίνδυνον διέτρεχον, κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ

« Τεθέντα οὕτω μεταξύ δύο πυρῶν, τινὰ τῶν θηρίων ἔπεσαν ὑπὸ τὰς σφαίρας. » (Σελ. 118, στήλ. α'.)

πρώτον Λαϊκόν Νηπιαγωγείον, κατὰ τὸ φροδελιανόν σύστημα, ἐγένετο ἤδη, καὶ πολλὰ παιδάκια τοῦ λαοῦ θὰ εὕρουν εἰς αὐτὸ ἀληθὲς καταφύγιον, διδασκαλίαν τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ γίνουν καὶ ἄλλα, — καὶ ἡ Κ' Λασκαρίδου θὰ το κατορθώσῃ. . .

Ἦθελαν νὰ σας εἴπω ὀλίγα καὶ διὰ τὴν Γαλακτοκομικὴν Ἐκθεσὶν τοῦ κ. Χρυσάκη, ἐκεῖ — πέρα εἰς τὸ πρότυπὸν τοῦ βουστάσιον. Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι καὶ ἡ ἀπλὴ ἀπαρίθμηση τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν θεαμάτων μᾶς προξενεῖ ζάλην, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ σας ἀφίσω τώρα, καὶ τα λέγομεν πάλιν μεθαύριον.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ο Κ. ΒΩΡΚΕ ΚΙΝΑΥΝΕΥΕΙ

Ἄμα ὁ ἀσθενὴς ἐξηπλώθη εἰς ἓνα ἀναπαυτικὸν κρεβάτι, ἤρχισε νὰ γίνεταὶ καλλίτερα. Αἱ αἰσθήσεις του ἐπανήλθον σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν. Ὡμίλει μὲ τὴν συνήθη του φωνὴν πρὸς τὴν Ρόζαν, καὶ τὴν ἔλεγεν ὅτι ἐξώφλησε μ' ἐν ἀκού-

«Καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καλοῦσα πρὸς βοήθειαν.» (Σελ. 110, στ. 6'.)

σιον λουτρόν, τὸ ὁποῖον δὲν τον ἐδλάψεν διόλου.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔκλεισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ περιέπεσε εἰς λήθαργον.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς ξένος δὲν τον ἀφῆκε πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἱατροῦ. Οὗτος, ἐξετάσας τὸν κ. Βώρκε, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ἔδλεπε τίποτε σοβαρὸν. Ὁ ἀσθενὴς, εἶπε, θὰ ἐκτύπησεν εἰς τὸ κεφάλι, ἀλλ' ἐν κατευναστικῷ φάρμακον καὶ μία ἡσυχος νύξ θὰ ἤρκουν βεβαίως διὰ νὰναλάθῃ. Ὅπως δὴ ποτε, προσέθεσε. θὰ ἔκαμνε καλά νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεβάτι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, διότι, πρὸ τῆς αὔριον, κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι κίνδυνος δὲν ὑπῆρχεν ἀπολύτως.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχει μαζὶ του κανένα, παρὰ αὐτὰ τὰ δύο κοριτσάκια, παρετήρησεν ὁ ξένος.

— Εἶνε ἀρκετὰ μεγάλα διὰ νὰ τον περιποιηθοῦν ἀπόψε, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, καὶ αὔριον ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχουν παρὰ νὰ τον διασκεδάσουν καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίσουν νὰ πληξῇ. Ὅπως δὴ ποτε, θὰ ξανάλθω τὸ βράδυ.

Ὁ ξένος δὲν ἤμποροῦσε νὰνὰλάθῃ, περισσότερον τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ ἄμα ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Βώρκε δὲν εἶχε

τίποτε σοβαρὸν, διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν δωμάτια καὶ γεῦμα διὰ τὰ κοράσια, καὶ τὰ ἐσύστησεν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν διευθύντριαν τοῦ Ξενοδοχείου. Κατόπιν ἐπανήλθε διὰ νὰ τὰποχαιρετήσῃ, καὶ τα διεβεβαίωσεν εὐθύμως ὅτι ὁ πατέρας των θὰ ἐγίνετο καλὰ ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

— Δὲν εἶνε πατέρας μας, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα. Οἱ πατέρες μας ἀπέθαναν πρὸ καιροῦ.

— Θεὸς σας τότε;

— Εἶνε θεὸς μ. ο. υ. καὶ φίλος τ. η. ς. Ἐναυαγήσαμεν καὶ αἱ δύο μαζὶ καὶ μας ἐπῆρεν εἰς τὸ σπῖτι του. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἀνεψία του.

— Περιέργον! ὑπέλαβεν ὁ ξένος. Εὐρίσκετο λοιπὸν εἰς τὸ ἴδιον ἀτμόπλοιο μαζὶ σας, τότε ποῦ ἐπνίγησαν οἱ πατέρες σας;

— Ἄ, ὄχι... οἱ πατέρες μας ἀπέθαναν εἰς ἄλλους τόπους, μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ. Ὁ θεὸς

μου ἔμενεν εἰς τὸ Δου-

βλῖνον. Ἐνας ναύτης μ' ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῖτι του, κ' ὕστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, εὐρήκαμεν τὴν Ἑλλην εἰς τὸν Δημόσιον Κήπον.

Ὁ ξένος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του, μανθάνων ποῖαι παράδοξοι σχέσεις συνέδεον τὰ τρία ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐκλάβῃ ὡς πατέρα μετὰ τῶν θυγατέρων του. Ἀλλ' ἤρκεσθη νὰ ἐπαναλάβῃ:

— Περιέργον!

Κατόπιν ἀπεχαιρέτισε τὰ δύο κοράσια καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμενε πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΙΜΑΙ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ

Ἀφ' οὗ ἐγευσάτισαν, ἡ Ρόζα καὶ ἡ Ἑλλη ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται κάπως ὀλιγωτέραν μελαγχολίαν. Ἐπειδὴ ταῖς εἶχαν συστήσῃ νὰ μὴ ἐξυπνήσουν διὰ κανένα λόγον τὸν κ. Βώρκε, ἐκάθισαν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ διὰ νὰ διασκεδάσουν, ἐκτύτταν τὴν προκυμαίαν, ὅπου ἐπηγαينوῦντο οἱ ναῦται.

— Αὐτὰ ἠλπίζαμεν; εἶπεν ἡ Ρόζα. Ποῦ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι θάρρωστοῦσεν ὁ θεὸς Ἀρχῆς! Καὶ ὅμως νὰ, τώρα εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ἡμεῖς ἐδῶ φυλακισμένες...

— Ὁ ἱατρός ἐλπίζει ὅτι θὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλλη. Πέ μου, Ρόζα, ἐφοβήθηκες πολὺ τὴν ὥρα ποῦ ἐπες;

— Πάρα πολὺ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα. Ποτὲ ἐστὴν ζωὴ μου δὲν αἰσθάνθηκα τόσο φόβο! Μοῦ ἐφάνη ὅτι δὲν θὰ τον ἐξαπαλίσω ποτε!

Καὶ, φρίττουσα εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο της χεῖρας.

— Ἐκαμες νὰ πέσης καὶ σὺ κατόπι του, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλλη.

— Ναί, ἀλλὰ ἦταν ἀνοησία μου. Γιατὶ εἰς τί ἤμποροῦσα νὰ τον βοηθήσω; Ὁ ἄνθρωπος ποῦ μ' ἐκράτησε, ἐστὴν ἀρχῇ μοῦ ἐφάνη σκληρὸς, ἔπειτα ὅμως ἀνέγνωσα ὅτι εἶχε δίκην. Πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπνιγόνουν, χωρὶς νὰ ἤμπορέσω νὰ βοηθήσω τὸν θεῖον Ἀρχῆν. Σὺ, Ἑλλη, ἔκαμες ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ ἐπρεπε νὰ κάμῃς. Δὲν εἰμπαρῶ νὰ ἐννοήσω πῶς σου ἤλθεν ἀμέσως ἡ ἰδέα νὰ ρίψῃς τὸ σχοινί! Μοῦ φαίνεται, ἀλήθεια, ὅτι τοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν.

Ἡ Ἑλλη ἐχαμογέλασεν, ἐν ᾧ τὰ ματιά της ἐγέμιζαν δάκρυα.

— Μὰ ποῖος σοῦ ἐνέπνευσε τέτοιαν ἰδέαν; ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα καὶ τὸν γρήγορα μάλιστα; Πῶς σὲ τέτοια στιγμή, κατῶρθωσες νὰ ἰδῇς τὸ σχοινί καὶ ἐσκέφθης νὰ το μεταχειρισθῇς;

— Δὲν το ἐσκέφθηκα ἀμέσως, ἀπῆλθον ἡ Ἑλλη χαμηλοφώνως.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἔκαμνε

τύπων εἰς τὴν Ρόζαν, καὶ τὴν ἐκτύτταξε.

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Δὲν βλέπω τὸν λόγον διατὶ νὰ μὴ σοῦ το ἐξομολογηθῶ, Ρόζα, ὑπέλαβεν ἡ Ἑλλη μὲ γλυκύτητα. Ἦρχισα νὰ προσεύχωμαι ἀπὸ μέσα μου, καὶ τότε εἶδα ἐμπρὸς ἐτὰ πόδια μου τὸ σχοινί, καὶ μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ το ρίψω.

— Ἦρχισες νὰ προσεύχῃσαι, Ἑλλη; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, σχεδὸν θυμωμένη. Ὁ θεὸς Ἀρχῆς ἐπνίγετο καὶ σὺ ἔκαμες τὴν προσευχή σου; .. Μὰ τί ἔλεγες;

— Ρόζα, σὺ δὲν κάμνεις κάθε μέρα τὴν προσευχή σου; ἠρώτησεν ἡ Ἑλλη ἐρυθριῶσα.

— Ἐννοεῖται, κάμνω τὴν προσευχήν μου κάθε πρῶτὴ καὶ κάθε βράδυ. Ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχει αὐτό;

— Πῶς δὲν ἔχει; Ἡ κυρία Κλάρκε μοῦ εἶπεν ὅτι μικραὶ προσευχαί, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐκτὸς τῶν κανονισμένων, ὠφελοῦν, ἐμψυχώνουν πολὺ. Τὸ ἐδοκίμασα, καὶ σὲ βεβαιῶ, Ρόζα, ὅτι ἡ κυρία Κλάρκε ἔχει δίκαιον. Τώρα τὸ ἐσυνείθισα τόσο πολὺ, ὥστε τὸ κάμνω ὡς ἐξ ἐνστίκτου. Δὲν λέγω, ἐννοεῖται, μεγάλες προσευχές, ἀπὸ αὐτὲς ποῦ ἔχουν τὰ βιβλία, ἀλλὰ ὀλίγες λέξεις δικές μου, ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Ὅταν ὁ θεὸς Ἀρχῆς ἐπες, τὸ πρῶτον ποῦ ἐσυλλογίσθηκα, ἦταν νὰ παρακαλέσω ἀπὸ μέσα μου τὸν θεὸν νὰ τον βοηθήσῃ.

— Καὶ ἔτσι τὸν ἔσωσες! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα. Ὡ, Ἑλλη, τί παράξενη ποῦ εἶσαι! Ἀλήθεια νομίζεις, ὅτι μὲ τὴν προσευχή; ..

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη σοβαρὰ ἡ Ἑλλη. Δὲν ἤμπορῶ νὰ το ἤξεύρω. Ἡ προσευχή ὅμως παρηγορεῖ, καὶ ὅ, τι συμβαίνει προέρχεται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἠθέλησε νὰ πέσῃ ὁ ἀγαπητός μας θεὸς Ἀρχῆς καὶ νὰ σωθῇ. . .

— Ἔστω. Λυποῦμαι μόνον ποῦ δὲν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ ρίψω ἐγὼ καλλιτέρα τὸ σχοινί, καὶ ὄχι ἐσύ, εἶπεν ἡ Ρόζα μὲ κάποιαν πικρίαν.

— Ποῖα ἀπὸ τὰς δύο τὸ ἔρριψεν, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Τὸ σπουδαῖον ἦτο νὰ σωθῇ ὁ θεὸς ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ ἐσώθη. Καὶ αἱ δύο τὸν ἀγαπῶμεν, καὶ αἱ δύο θὰ ἐκάμναμεν κάθε θυσίαν δι' ἀγάπην του. Νὰ, σὺ ἤσουν ἐτοιμὴ νὰ κάμῃς καὶ τὴν περισσότερον ἀπὸ ἐμέ: ἠθέλησες νὰ πέσης εἰς τὸ νερόν, χωρὶς νὰ συλλογίσθῃς τὸν κίνδυνον.

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἀνόητον, εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἀντὶ νὰ τον βοηθήσω, θὰ τον ἐδυσκόλευα περισσότερον. Ὅθ' ἦτο τότε ἀνάγκη νὰ μὴς σώσουν καὶ τοὺς δύο, καὶ ἐν ᾧ θὰ ἐπιαναν ἐμένα, ἐκεῖνος ἔσως θὰ ἐπνίγετο. Ἄ, ἐγὼ ἐφάνηκα κουτὴ, καὶ σὺ ἐστάθην ἐξυπνὴ, Ἑλλη! (Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ζ'.

Ὁ Φασουλάκης ἔκαμε μιὰ μεγάλη ἀπόφασιν: Τώρα θὰ ἐπιχειρήσῃ ὅλον τὸν γύρον τοῦ νησιοῦ του.

Τὸν βλέπετε ποῦ ἐξεκίνησε;

Νά, ἐπῆρε καὶ τὴν ὠραία του ὀμβρέλλα, γιὰ νὰ τον προφυλάττῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο, κ' ἔβαλε μιὰ φορεσιὰ ἀπὸ γούνα, γιὰ νὰ τον προφυλάττῃ ἀπὸ τὸ κρύο. Καὶ βέβαια! ὅταν ξεκινᾷ κανεὶς γιὰ τόσο μεγάλο ταξίδι, δὲν ἔρει τι καιρὸς θὰ του παρουσιασθῇ.

Ἐκρέμασεν ἀπὸ τὸν ὤμὸν του τὴν πλώσκα του, — ἓνα ξερὸ κολοκύθι δηλαδὴ, — καὶ ἀκόμη ἐκρέμασε κ' ἓνα ἄλλο ἐργαλεῖο.

Μπᾶ!.. καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ καινούργιο ἐργαλεῖο;

Χμ! εἶνε... εἶνε... ἓνα τουφέκι! Τὸ τουφέκι τοῦ Φασουλάκη Ροβινσῶν, ἓνα — πῶς νὰ σας το εἰπῶ; — ἓνα νεροτούφεκο.

Μόλις συναντήσῃ ἐχθρούς, πφφφφ!.. ἀντὶ νὰ τους στείλῃ καμμιὰ σφαῖρα, θὰ τους στέλλῃ μιὰ καλὴ ψυχρολουσία. Δὲν σας φαίνεται ἐπιτυχμένη ἡ ἰδέα του;

Ὁ φίλος μας Φασουλάκης περπατεῖ γρήγορα καὶ χαρούμενα.

Ἐξαφνα ὅμως σταματᾷ...

Τὸ θαυμάσιον καπέλο του, τὸ ψηλὸ καὶ μυτερὸ ἐκεῖνο καπέλλο ποῦ του χρησιμεύει συγχρόνως καὶ ὡς ἀνεμοδείκτης, σηκώνεται μονάχο του ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Φασουλάκη.

Ὁ Φασουλάκης ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ ξεφωνίσῃ, ἀλλὰ οὔτε ὁ παραμικρὸς ἦχος δὲν βγαίνει. Ὁ φόβος τοῦ ἔκοψε τὴ φωνή.

